

kommande skulde ned sættes fra 17 til 10 Ore pr. Registrertone. Ifølge de Endringsforslag, vi have faaet omdelt paa vore Bladser, og efter hvad den ærede Ordsfører (C. Hage) nys har udtalt, har Finansudvalget optaget denne Tanke og har foreslaaet en Nedsættelse, ikke saa stor, som den vi have foreslaaet, men dog en Nedsættelse. Det kunde jo saa være ubestemt og urigtigt, om man ikke vilde sige Finansudvalget Tak, fordi det dog har taget denne Tanke op til Overvejelse og i alt Fald har gjort noget; men jeg maa rigtignok tilstaa, at Resultatet af Finansudvalgets Overvejelser kun meget lidt tilfredsstillende er, som stilles fra vor Handelskammeres Side i denne Retning. Naar Finansudvalget i det hele taget har villet tage den Tanke op, som af os i Fjor blev udtalt, saa maa jeg sige, at det havde været overordentlig heldigt, om Udvalget, naar det da ikke netop vilde følge det, som vi have foreslaaet, saa i sine Overvejelser var kommet til det Resultat, at det vilde være heldigere at gaa til den anden Side af Strøgen, nemlig til hellere at nedsætte Afgiften end Par Ore under de 10 Ore end at have den et Par Ore over de 10 Ore, som vi i sin Tid foreslog. De Herrer ville erindre, at ved Motiveringen af det Forslag, der blev indbragt i Fjor, blev der udtalt baade af det ærede Medlem fra Esbjerg og af mig, at naar vi ikke kom med Forslag om større Nedsættelse end til 10 Ore, saa grundede det sig paa, at Tinget saa vilde kunne sige: Det er et yderliggaaende, et radikalt Forslag, som vi ikke kunne indlade os med. Derfor var det, at vi nøjedes med at foreslaa denne Nedsættelse til 10 Ore, men dette var rigtignok ogsaa efter vor Mening det mindste, man kunde nøjdes med, naar der i det hele taget skulde være Tale om Nedsættelse. Da vi behandlede den Lov, som nu er gældende Lov, nemlig Konsulatloven af 14de April 1893, tror jeg nok at turde sige, at baade den Gang Regeringen foreslaagde dette Forslag saa vel som efter de Forhandlinger, som bleve førte om denne Sag her i Tinget og i Udvalget, fremgik det ganske tydeligt fra alle Sider, at man mente ikke ved denne ny Lov, vi den Gang fik vedtaget, at ville forhøje den Konsulatsafgift, som den Gang var gældende, men jeg tror rigtignok, at man skal have lidt Banskælighed ved at bevise, at ikke det, her er foreslaaet, er højere end den Afgift, der bestod, før vi fik Loven af 14de April 1893. Selv om man maatte finde det ubestemt, tillader jeg mig altsaa dog at henstille til det høje Finansudvalg, om det ikke kunde finde sig foranlediget til at tage den Sag op til for-

nyet Overvejelse imellem anden og tredje Behandling og derefter ved en yderligere Nedsættelse mere indbetomme de Krav, som stærkere og stærkere Dag for Dag presses baade fra Sejlskibsfartens og fra Dampskibsfartens Side. Denne Konsulatsafgift har gennem mange Aar været ildet og forhadet fra Sømændenes Side, og at den har været det, er ikke saa underligt. Det ligger meget nær at kunne forklare sig det; thi naar man spørger, hvad Konsulerne ere, hvilken Gavn de gøre, hvem der skal betale dem osv., saa faar man til Svar, at det er Sømandsstanden, der skal betale dem for den Bistand, der ydes dem, men Faktum er, at Konsulerne virkelig ikke alene varetage Sømændenes Tarv, men lige saa fuldt og i lige saa høj Grad andre Stænders Tarv, baade Landbrugets, Haandværkets og Industriens og Handelskabens. Der synes derfor at være noget ubilligt i, at man lægger Bønnen af dem over paa Sømandsstanden alene. Naar man ser paa Forholdene, som de virkelig ere, tror jeg jeg nok at turde sige, at dette ved lidt nærmere Eftertanke vil vise sig i mangfoldige Tilfælde at være ubilligt. Vi burde omlægge denne Skat saaledes, at det blev en Skat for ydet Bistand, medens det nu er saaledes, at de vedkommende skulle betale Konsulen eller svare Konsulatskat, hvad enten de benytte ham eller ej. En Omordning, hvorefter det blev en Afgift paa de Sømænd, der benytte Konsulerne, naar de komme til de forskellige Bladser, medens de, som ikke benytte dem, kunde blive fri derfor, synes jeg kunde være ganske heldigt. Baade Sejlskibs- og Dampskibsrederne vilde være bedst tjente med en saadan Ordning. Naar der ikke for længe siden er kommet meget større Klager frem over det nuværende, efter min og manges Mening uretferdige Forhold, grunder det sig vel nærmest derpaa, at Sømændene ikke have saadanne Organisationer som forskellige andre af vore Næringsveje, ligesom Sømændene vel heller ikke kunne siges at have nogen egentlig Repræsentant hverken i dette eller i det andet høje Ting. Derfor er det, at der ikke kommer saa store Klager frem fra dem som fra forskellige andre. Naar man nu ser paa det Forslag om Ansættelse af Konsuler, her er fremkommet fra Finansudvalgets Side, saa lægger man især Mærke til et Sted, hvor der skal ansættes og fremdeles være en Konsul, nemlig Berlin. Det siger sig selv, at naar Sømændene se, at der findes en Konsul nede i Berlin, som de skulle betale, vil man meget snart møde den Indvending fra deres Side, at det er urigtigt. Det er